

Arrest

nr. 136 452 van 16 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2014.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014 in plaats van 11 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo etnie en op 18 januari 1997 geboren te Luanda, waar u steeds woonde in de wijk Sapu. U ging naar school tot 2010, maar stelt geen reguliere scholing gevolgd te hebben, slechts een school waar u leerde lezen en schrijven en een beetje rekenen. U woonde in Sapu met uw ouders, uw drie broers, uw zus en uw oom (I.C.), een jongere broer van uw vader. Op 23 december 2012 werden uw ouders plotseling gearresteerd door

de politie. U bleef geschokt achter met uw broers en uw zus. Op 26 december 2012 werden ook uw twee oudere broers gearresteerd. U verstopte zich met uw jongere broer ((F.L.G.), CG 13/12961) en zus ((M.G.R.) CG 13/12960) op een kamer en jullie durfden lange tijd niet naar buiten komen. Een vriend van jullie vader, die jullie Oom (J.) noemen, klopte later die dag aan. Hij zei jullie dat jullie leven in gevaar was en dat jullie niet in het huis konden blijven. Hij nam jullie mee naar hem thuis en vertelde jullie dat jullie oom (I.C.) op 22 december 2012 een manifestatie had georganiseerd en dat hij sindsdien spoorloos was. (J.) maakte zelf deel uit van de militaire politie en probeerde via collega's te achterhalen wat er met uw familie gebeurd was, maar zonder succes. U verbleef met uw jongere broer en zus enkele maanden bij hem thuis, maar tenslotte stelde (J.) dat jullie in het buitenland meer kans op een goed leven zouden hebben. Op 18 april 2013 vertrok u met uw jongere broer en zus en met (J.) vanop de luchthaven in Luanda naar België, waar u op 19 april 2013 aankwam. U vroeg op 23 april 2013 asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging door de Angolese overheid te vrezen naar aanleiding van de arrestatie van uw ouders en twee van uw broers (zie gehoorverslag CGVS p. 8, 11). Zij werden gearresteerd een dag nadat uw oom een manifestatie organiseerde in Luanda op 22 december 2012 (zie CGVS p. 8). Uw oom werd sindsdien niet meer gezien (CGVS p. 9).

U bent er echter niet in geslaagd om tijdens uw gehoor op het CGVS te overtuigen van uw oom zijn profiel als organisator/leider van de manifestatie van 22 december 2012 en bijgevolg evenmin van de detentie van uw familie en de daaropvolgende gebeurtenissen die aanleiding zouden gegeven hebben tot uw vlucht uit Angola.

U kon immers slechts weinig informatie geven in verband met de persoon van uw oom (I.C.). U kan niet schatten hoe oud hij ongeveer is, al stelt u dat hij jonger was dan uw vader, noch kan u aangeven welk beroep hij had (CGVS p. 9). Hoewel u uitgebreid verklaringen aflegt over de zaken waarover hij vaak sprak aan tafel (CGVS p. 14), weet u niet of hij al eerder aan manifestaties deelnam of al eerder betrokken was bij de organisatie ervan (CGVS p. 14). De manifestatie die uw oom georganiseerd zou hebben en naar aanleiding waarvan uw familieleden gearresteerd zouden zijn, kan slechts bijzonder oppervlakkig toelichten. Aanvankelijk stelde u enkel te weten wat uw vader u vertelde (CGVS p. 8), maar later zei u dat het (J.) was die u erover vertelde, nadat zowel uw ouders als uw broers al gearresteerd werden, de dag na 26 december 2012 (CGVS p. 9). U stelt vernomen te hebben dat de betoging plaatsvond op de Da Maiango laan en dat uw oom (I.C.) de leider van de manifestatie was (CGVS p. 8, 9). Er werd u gezegd dat er veel mensen kwamen opdagen en dat er interventie van de politie was (CGVS p. 8). U weet niet wie er verder deelnam aan de manifestatie van 22 december, noch of er tenzij uw oom nog andere mensen verdwenen tijdens deze manifestatie. U stelt wel dat u hoorde dat er mensen gearresteerd werden. Gevraagd of u hoorde of de gearresteerden een proces kregen, of ze veroordeeld werden, stelt u slechts dat uw oom (J.) zaken te weten probeerde te komen en dat deze informatie makkelijker toegankelijk geweest zou zijn als er inderdaad processen hadden plaatsgevonden (CGVS p. 14), waaruit in elk geval blijkt dat u geen weet heeft van eventuele processen. Gevraagd waartegen er op 22 december 2012 geprotesteerd werd, stelt u dit niet te weten. U verklaart wel dat uw oom voor betere rechten vocht en dat de manifestatie mogelijk daar mee te maken had (CGVS p. 8, 14). Als thema's waar uw oom het vaak over had noemt u intimidaties van straatverkopers door de politie, tekort aan werkgelegenheid, opleiding, corruptie en de omstandigheden waarin oud strijders moeten leven, zonder echter één van deze thema's aan de manifestatie van 22 december 2012 te linken (CGVS p. 14). U stelt dat u enkel informatie kreeg via (J.) en dat u over bepaalde zaken niet geïnformeerd werd (CGVS p. 13), dat (J.) u aanraade binnen te blijven (CGVS p. 12) en dat u, eens in België, niet wist hoe u bijkomende informatie moest verkrijgen (CGVS p. 13). Deze zaken kunnen uw onwetendheid niet vergoelijken. Men mag van een asielzoeker die internationale bescherming vraagt immers verwachten dat hij zich, op welke manier dan ook, informeert over de gebeurtenissen die geleid hebben tot zijn nood aan bescherming. In uw geval mag men dus verwachten dat u specifieke informatie over de manifestatie van 22 december 2012 zou proberen te verkrijgen, indien er werkelijk vijf van uw naaste verwanten gearresteerd werden naar aanleiding ervan. **Dat u naliet zich ook maar enigszins te informeren laat toe reeds bij voorbaat vraagtekens te stellen bij de ernst van uw beweerde nood aan bescherming.** Ten slotte is het weinig geloofwaardig dat u op geen enkele manier contact stelt te houden met Angola, omdat u geen contactgegevens heeft (CGVS p. 5). Ook hier zou men verwachten dat u, op welke manier dan ook, zou zorgen dat u contact kon houden met mensen in uw thuisland, om de situatie met betrekking tot uw familieleden op te volgen, zeker aangezien deze relevant is met betrekking tot uw eigen veiligheidssituatie in Angola. Uw verklaring dat oom (J.), hoewel hij erg hecht zou geweest zijn met uw vader (CGVS p. 12) en volgens uw verklaringen

u en uw broer en zus kosteloos van Angola tot in België begeleidde (CGVS p. 7), jullie zonder meer achterliet eens in België, is weinig aannemelijk.

In het kader van uw onwetendheid en vage verklaringen kan worden opgemerkt dat u weliswaar verklaarde geboren te zijn op 31 oktober 1997 en dus minderjarig te zijn (CGVS p. 3), maar eveneens dat de dienst Voogdij bepaalde bij beslissing op 3 mei 2013 dat op basis van het medisch onderzoek kan worden besloten dat u op datum van 26 april 2013 een leeftijd had van 20,6 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar (zie administratief dossier). Geconfronteerd werd met deze conclusies stelde u het daar niet echt mee eens te zijn (CGVS p. 3), maar u had geen andere documenten bij dan uw Cédula Pessoal, welke u op 14 mei 2013 reeds voorlegde in het kader van een beroepsprocedure voor de RVV. Daar de beslissing van de dienst Voogdij in beroep werd bevestigd, blijft de leeftijdsbepaling van 3 mei 2013 behouden, waardoor uw leeftijd geen vergoelijking kan zijn voor uw volstreekte onwetendheid met betrekking tot de details van de manifestatie van 22 december 2012.

Bovendien wordt van elke asielzoeker, los van zijn leeftijd, verwacht dat zijn verklaringen coherent zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt. U stelt dat het in Angola gebruikelijk is dat na een manifestatie weinig mensen overleven (CGVS p. 9), dat vaak alle familieleden betrokken worden en dat er soms onschuldige mensen vermoord worden (CGVS p. 10). U noemt een buurman die vermoord werd door de politie, maar u kan zijn naam niet meer noemen (CGVS p. 10). Gevraagd of er al eerder organisatoren van manifestaties verdwenen zijn, net zoals uw oom (I.C.), stelde u gehoord te hebben van een jongeman die verdween in Luanda en nooit meer teruggezien werd nadat hij gearresteerd werd, maar ook zijn naam kent u niet (CGVS p. 10). Het is inderdaad zo dat de Angolese autoriteiten hard optreden tijdens manifestaties, dat er geweld gebruikt wordt en dat er manifestanten gearresteerd worden. Ook is het echter zo dat de plaatselijke mensenrechtenorganisaties en protestgroepen deze reacties van de Angolese regering van dichtbij opvolgen en erover berichten in de media. Op 22 december 2012 vond er inderdaad een manifestatie plaats in de buurt Maianga. Verscheidene jongeren werden gearresteerd, sommigen werden meteen de dag erna vrijgelaten, anderen bleven onder arrest. Sommige van hun namen zijn gekend, net als de advocaten die hun verdediging op zich namen. De manifestatie van 22 december 2012 werd specifiek gehouden omdat er eerder op het jaar twee organisatoren van een manifestatie (Isaías Cassule en Antonio Alves Kamulingue) ontvoerd werden, over wie er sindsdien geen nieuws meer was. De naam van uw oom staat niet tussen de lijst met personen die de aanvraag voor een toelating tot betogen op 22 december 2012 ondertekenden. (Zie informatie administratief dossier.) Juist omdat u stelt dat ook uw oom verdween na het organiseren van een manifestatie (CGVS p. 8), zou men verwachten dat u op zijn minst zou weten wat de specifieke reden was van de manifestatie die uw oom zou georganiseerd hebben. Bovendien kan niet worden aangenomen dat na een manifestatie die de verdwijning van twee organisatoren aanklaagt, verschillende namen van gearresteerden genoemd worden in de media, maar dat de verdwijning van één van de organisatoren en de arrestatie van vijf van zijn familieleden klaarblijkelijk volledig aan de aandacht van de media ontsnapt zou zijn. **Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat uw verklaringen niet coherent zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt** en die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Toen u (onder andere) de twee namen van de verdwenen organisatoren Isaías Cassule en Antonio Alves Kamulingue (omwille van wiens lot uw oom een manifestatie zou georganiseerd hebben) werden opgeworpen, stelde u deze namen niet te herkennen, hoewel u opmerkte dat de naam Isaías Cassule lijkt op de naam van uw oom ((I.C.)) (CGVS p. 9, 16). Andere namen van prominente manifestanten (zoals Manuel Nito Alves, Casimiro Carbone en Luaty Beirão), herkende u evenmin (CGVS p. 16).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die uw reisweg kunnen ondersteunen. Uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg zijn bovendien weinig geloofwaardig. U stelt immers zelf geen paspoort in handen gehad te hebben en ook geen enkele informatie over de documenten waarmee u zou gereisd hebben gekregen te hebben van (J.) (CGVS p. 7). Het is echter een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Het is dan ook niet aannemelijk dat u zou kunnen reizen zonder zelf uw documenten in handen te hebben en zonder enige informatie over de documenten waarmee u reisde. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verder uw algehele geloofwaardigheid. Het cédula pessoal dat u voorlegt bevat geen enkel objectief element (foto van u voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door het document wordt bedoeld. Bovendien, zoals hierboven reeds vermeld, besloot de dienst Voogdij dat uw vastgestelde leeftijd niet verenigbaar is met de geboortedatum die in het document wordt genoemd. Dit doet vermoeden dat het

document ofwel niet authentiek is ofwel u niet toebehoort. Aangezien u tijdens het gehoor psychologische problemen aanhaalde, werd u gevraagd of u een attest kon voorleggen van de psycholoog die u consulteerde (CGVS p. 14-16). Uit het psychologisch attest dat u na het gehoor voorlegt blijkt dat u eind vorig jaar aan een depressie met suïcidale gedachten leed en uw psycholoog raadde verdere begeleiding aan. De psycholoog vermeldt dat u zich aanmeldde met depressieve stemmingen, gevoelens van apathie, uitzichtloosheid en machteloosheid, als gevolg van uw ervaringen in Angola, het onzekere lot van uw ouders en de verantwoordelijkheid die u voelt met betrekking tot uw broer en zus. Uw depressie en gevoelens van machteloosheid en verantwoordelijkheid kunnen echter verschillende mogelijke oorzaken hebben en bieden geen enkele garantie met betrekking tot de gebeurtenissen die volgens uw verklaringen aanleiding gaven tot uw vertrek uit Angola en welke als ongeloofwaardig werden beoordeeld om hierboven beschreven redenen. Het attest is niet van die aard dat het uw verklaringen in een ander licht kan plaatsen.

Er kan worden opgemerkt dat uw broer ((F.L.G.), CG 13/12961) en uw zus ((M.G.R.) CG 13/12960), die samen met u op 23 april 2013 asiel aanvroegen op basis van dezelfde motieven als degene waarop uw asielaanvraag gebaseerd is, op 27 juni 2014 afstand deden van hun asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker wijst erop dat hij wel wist te vertellen dat het inderdaad zo is dat de Angolese autoriteiten hard optreden tegen manifestaties, dat er geweld gebruikt wordt en dat er manifestanten gearresteerd worden en soms ook verdwijnen. Ook de plaats van de bewuste manifestatie kon hij zich herinneren. Verzoeker stelt zich ervan bewust te zijn dat hij niet veel informatie heeft. Hij werd altijd overal buitengesloten door zijn familie omdat hij één van de jongere broers is. Hij stelt kapot te gaan aan de gebeurtenissen die zich keer op keer opnieuw afspeelen in zijn hoofd.

Volgens verzoeker legt verweerder zijn psychologische problemen naast zich neer omdat geen geloof gehecht wordt aan zijn asielrelaas, hetgeen hij zeer kort door de bocht acht. Verzoeker verwijst naar twee arresten van het Europees Hof voor de rechten van de mens, waarin geoordeeld wordt inzake een medisch attest dat wordt neergelegd in een asielprocedure. Dienaangaande stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift als volgt:

"Inzake het arrest I v. Sweden van 5 september 2013

Het betreft een arrest inzake een familie van Russische (Tsjetsjeense) asielzoekers die in Zweden asiel aanvroegen inzake hun uitzetting naar Rusland.

De eerste verzoeker werd vervolgd door de Russische autoriteiten in het kader van zijn journalistieke activiteiten inzake de verslaggeving van executies en vervolging door de Russische troepen. Hij werd tijdens zijn aanhouding gefolterd om hem te dwingen informatie door te geven aan de rebellen.

Bij het indienen van een asielaanvraag werd een medisch attest voorgelegd waarin recente littekens werden geattesteerd. Ook zijn echtgenote en kind verklaarden te zijn ontvoerd geweest door de Russische autoriteiten.

De Zweedse autoriteiten waren niet overtuigd van het profiel van journalist van de eerste verzoeker omwille van ongeloofwaardige verklaringen in dit opzicht. Er werd een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd tegen deze familie. De familie was van mening dat artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden waren en vroegen de hulp van het EHRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde enkel inzake de schending van artikel 3 EVRM. Het Hof sprak zich ten eerste uit over de objectieve informatie inzake de algemene slechte veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en bevestigde deze informatie. Niettemin kan deze algemene situatie leiden tot een automatische schending van art. 3 EVRM bij elke uitwijzing van een Russisch onderdaan.

Daarna ging het Hof over tot het onderzoeken van de persoonlijke situatie van de verzoekers. Hier oordeelde het Hof dat de Zweedse autoriteiten het best geplaatst waren om de persoonlijke situatie van de verzoekers te onderzoeken tijdens de asielprocedure. Het Hof sloot zich aan bij de mening van deze autoriteiten dat de verklaringen van de eerste verzoeker inzake haar profiel als journalist (of toch het werk in de journalistiek) ongeloofwaardig waren.

Niettemin was het Hof van mening dat de Zweedse autoriteiten geen rekening hebben gehouden met het medisch attest dat eerste verzoeker had neergelegd waarin verschillende littekens werden geattesteerd die verband hielden met haar asielrelaas.

Ook al was het Hof evenmin overtuigd van het profiel dat verzoekende partij zich had aangemeten, toch is zij van mening dat er ten gronde moet onderzocht worden of verzoekende partij bij een terugkeer naar Rusland opnieuw het slachtoffer kan worden van folteringen of vernederende behandelingen, zelfs al zijn de verklaringen inzake de omstandigheden van de eerder opgelopen folteringen (die geattesteerd werden) ongeloofwaardig.

Het Hof meent dat het risico op folteringen / vernederende behandelingen (schending art. 3 EVRM) in het geval van terugkeer moet geëvalueerd worden rekening houdende met alle factoren die het risico op een schending van art. 3 EVRM kunnen verhogen. Bepaalde risicofactoren kunnen **op zich** niet volstaan om een risico te vormen maar als ze **samengenomen** worden dan kunnen ze leiden tot een risico op schending art. 3 EVRM.

Een medisch attest dat wordt neergelegd kan dus niet als niet-bewijskrachtig bestempeld worden enkel en alleen omdat de verklaringen van de verzoekende partij ongeloofwaardig zijn, zelfs al zijn het de verklaringen omtrent de opgelopen verwondingen / folteringen.

Het medisch attest dat werd neergelegd door eerste verzoeker vermeldt dat de verwondingen van eerste verzoeker overeenstemmen met haar verklaringen omtrent het tijdstip waarop zij de verwondingen opliep en de aard van deze verwondingen.

Het Hof heeft dan een cumulatieve analyse gemaakt van alle objectieve gegevens waarover zij beschikte: de frequente arrestaties van Tsjetsjeense migranten die terugkeren naar Rusland, de algemene slechte veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en de achtervolgingen door rebellen, dit samen met de recente littekens die eerste verzoeker vertoonde op haar lichaam. Het Hof is van mening dat indien eerste verzoeker zou moeten terugkeren naar Rusland dat de Russische autoriteiten deze littekens zouden ontdekken en hieruit zouden afleiden dat eerste verzoeker heeft deelgenomen aan de tweede oorlog in Tsjetsjenië met alle gevolgen vandien.

De cumul van deze omstandigheden heeft ertoe geleid dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in dit arrest heeft geoordeeld dat de uitwijzing van verzoekers door de Zweedse autoriteiten naar Rusland een schending inhoudt van art. 3 EVRM.

Inzake het arrest R.J. c. France van 19 september 2013

Het betreft een arrest inzake een Sri-Lankees, van Tamil origine die asiel aanvraag in Frankrijk.

Deze verzoekende partij had uiteengezet dat hij vervolgd werd door de Sri-Lankese autoriteiten omwille van zijn engagement voor de LTTE (Tigres de Libération de l'Eelam Tamoul). Hij werd verklikt en werd opgepakt door de autoriteiten in januari 2011. Hij werd gearresteerd en gemarteld gedurende zeven dagen en werd daarna vrijgelaten op borg. Hij vluchtte en kwam via Syrië terecht op de Franse luchthaven waar hij asiel aanvraag.

Op de luchthaven werd hij onderzocht door een dokter van de medische staf die verschillende recente brandwonden vaststelde die veel pijn veroorzaakten. De verzoeker werd telefonisch gehoord door de Franse asielinstanties. Er werd een negatieve beslissing genomen en verzoekende partij werd teruggestuurd naar Syrië of naar elk land waar hij binnen mocht komen. De verklaringen van verzoekende partij waren gebrekkig en hij werd als ongeloofwaardig bestempeld.

Hij dienden een beroep in tegen de negatieve asielbeslissing maar deze werd verworpen. De verzoekende partij weigerde een terugkeer naar Syrië en vroeg het Europees Hof voor de Rechten van de Mens om voorlopige maatregelen. Het Hof bekwam dat de Franse autoriteiten de verzoekende partij niet terugstuurden naar Syrië noch naar Sri Lanka en hij kon de wachtzone op de luchthaven verlaten. De Franse asielinstanties verwierpen nog steeds de asielaanvraag van verzoekende partij.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens onderzocht of er een schending heeft plaatsgevonden van art. 3 EVRM bij een gedwongen terugkeer naar Sri Lanka.

Omtrent het medisch attest inzake de brandwonden was het Hof van mening dat het een zeer belangrijk stuk betrof. De aard, de ernst en het recent karakter van deze verwondingen vormden volgens het Hof namelijk een sterke inbreuk op artikel 3 EVRM. Het Hof verweet de Franse autoriteiten dat zij op geen enkel ogenblik rekening hebben gehouden met dit medisch attest, noch onderzocht hebben vanwaar de brandwonden kwamen, noch de eventuele nieuwe risico's hebben ingeschat.

Het lacunaire karakter van het asielrelaas van de verzoekende partij volstaat niet om zware twijfels te hebben over de oorzaak van de brandwonden van verzoekende partij.

Ook hier oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 3 wordt geschonden bij een gedwongen terugkeer naar Sri Lanka.

Het Hof wil met dit kort arrest duidelijk maken dat het zeer belangrijk is dat er wel degelijk rekening moet gehouden worden met een medisch attest ingeroepen door een asielzoeker.

Deze Europese rechtspraak houdt dus in dat een medisch attest wel degelijk de bewijslast in asielzaken kan omkeren. Het komt aan een asielzoeker toe om het risico op vervolging te bewijzen en een

waarachtig asielrelaas neer te zetten maar als deze asielzoeker een medisch attest neerlegt waaruit fysieke sporen of psychische problemen blijken van vroegere vervolgingen, dan komt het aan de asielinstanties toe om dit grondig te onderzoeken."

Verzoeker meent dat zijn uitwijzing naar Angola een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) inhoudt en vraagt daarom huidige asielaanvraag grondig te onderzoeken in het licht van de geattesteerde medische aandoeningen en in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens in dit opzicht. Hij meent dat de cumul van de algemene slechte veiligheid in Angola, hun specifieke toestand en het bewijs van de in het verleden opgelopen psychische pijn (zoals opgesomd in het standaard medisch getuigschrift in het administratief dossier) moeten leiden tot een erkenning als vluchteling.

2.2.1. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift volhardt dat hij geboren is op 31 oktober 1997, terwijl uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat na een medisch onderzoek door de Dienst Voogdij werd vastgesteld dat hij op datum van 26 april 2013 een leeftijd heeft van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar (administratief dossier, stukken 13 en 16). Dat verzoeker desalniettemin volhoudt geboren te zijn op 31 oktober 1997, doet afbreuk aan zijn voorgehouden profiel.

Verder stelt verzoeker nog dat hij wist te vertellen dat de Angolese autoriteiten hard optreden tijdens manifestaties, dat er geweld gebruikt wordt en dat er manifestanten gearresteerd worden en soms ook verdwijnen, alsook wat de plaats van de bewuste manifestatie was. Aldus herhaalt verzoeker louter zijn verklaringen die hij tijdens zijn gehoor op het CGVS aflegde. Dergelijke algemene verklaringen omtrent het land van herkomst tonen geen persoonlijke vrees voor vervolging aan. Dergelijk verweer is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker stelt dat hij door zijn familie overal werd buitengesloten omdat hij één van de jongere broers is, dient opgemerkt dat de bestreden beslissing terecht het volgende stelt: *"U stelt dat u enkel informatie kreeg via (J.) en dat u over bepaalde zaken niet geïnformeerd werd (CGVS p. 13), dat (J.) u aanraade binnen te blijven (CGVS p. 12) en dat u, eens in België, niet wist hoe u bijkomende informatie moest verkrijgen (CGVS p. 13). Deze zaken kunnen uw onwetendheid niet vergoelijken. Men mag van een asielzoeker die internationale bescherming vraagt immers verwachten dat hij zich, op welke manier dan ook, informeert over de gebeurtenissen die geleid hebben tot zijn nood aan bescherming. In uw geval mag men dus verwachten dat u specifieke informatie over de manifestatie van 22 december 2012 zou proberen te verkrijgen, indien er werkelijk vijf van uw naaste verwanten gearresteerd werden naar aanleiding ervan. Dat u naliel zich ook maar enigszins te informeren laat toe reeds bij voorbaat vraagtekens te stellen bij de ernst van uw beweerde nood aan bescherming. Ten slotte is het weinig geloofwaardig dat u op geen enkele manier contact stelt te houden met Angola, omdat u geen contactgegevens heeft (CGVS p. 5). Ook hier zou men verwachten dat u, op welke manier dan ook, zou zorgen dat u contact kon houden met mensen in uw thuisland, om de situatie met betrekking tot uw familieleden op te volgen, zeker aangezien deze relevant is met betrekking tot uw*

eigen veiligheidssituatie in Angola.” Redelijkerwijze kan immers van een kandidaat-vluchteling worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de oorzaak van zijn gedwongen vlucht naar een voor hem onbekend land. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. De Raad wenst er nogmaals op te wijzen dat verzoeker zich, gelet op de hogervermelde beslissingen van de Dienst Voogdij, niet kan beroepen op zijn beweerde minderjarigheid teneinde zijn gebrekkige kennis te vergelijken.

Waar verzoeker verwijst naar twee recente arresten van het Europees Hof voor de rechten van de mens, dient vooreerst opgemerkt dat in beide arresten sprake is van medische attesten waarin fysieke letsels werden vastgesteld, terwijl verzoeker *in casu* een psychologisch attest neerlegt (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een psycholoog zich baseert op de verklaringen die verzoeker aflegt om zijn psychologische problemen te verklaren. In die zin is een psycholoog dan ook meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Voor het achterhalen van de oorzaak van deze medische problemen blijft ook een arts evenwel vaak afhankelijk van de verklaringen van zijn patiënt. Tevens dient erop gewezen te worden dat het louter aantonen van psychologische of medische problemen niet noodzakelijkerwijze een aanduiding van ondergane vervolging betreft omwille van één van de criteria voor de erkenning van vluchteling zoals opgenomen in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of leidt tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst er in onderhavig verzoekschrift immers zelf op dat het Europees Hof voor de rechten van de mens een cumulatieve analyse maakt van alle objectieve gegevens waarover hij beschikt. *In casu* meent verzoeker dat “*de cumul van de algemene slechte veiligheid in Angola, hun specifieke toestand en het bewijs van de in het verleden opgelopen psychische pijn [...] moeten leiden tot een erkenning als vluchteling.*” De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geen enkel stuk bijbrengt van de beweerde algemene slechte veiligheid in Angola. Evenmin duidt verzoeker *in concreto* aan op welke wijze het psychologisch attest zijn beweerde problemen zou kunnen aantonen, temeer gelet op de erin gebruikte algemene bewoordingen (“*negatieve gevoelens als gevolg van zijn verleden*”). Wat verzoeker precies bedoelt met de woorden “*hun specifieke toestand*” is niet duidelijk, doch in zoverre hij doelt op de situatie waarin hij en zijn broer en zus zich bevinden, dient opgemerkt dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zij op 27 juni 2014 afstand deden van hun asielaanvraag, hoewel hun aanvraag blijkbaar werd gedaan op basis van dezelfde motieven als deze van verzoeker. Verzoeker koos er immers zelf voor om zijn land van herkomst te verlaten en de negatieve emoties die hij ervaart omwille van een onzekere verblijfssituatie, kunnen an sich niet leiden tot een erkenning als vluchteling.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel dienstig verweer aanvoert tegen de motieven van de bestreden beslissing. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS